

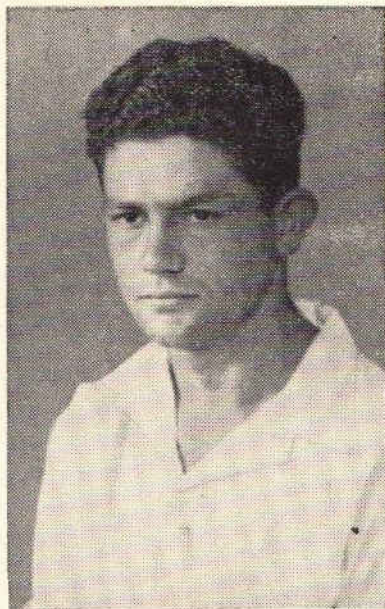
תקבוץ הארצי - תסומר הצעיר
קבוץ ארציסרעאלי ג'

נדרב

נוולד - 1917 - נרצח - דצמבר 1942

7.12.42 - כ"א כסלו

1943 - תש"ג

מי דבר מתוך גל פורע?
 איש העים להתרועע.
 מה ענו לו העיו, מה אפרו?
 זאת ענו לו העיו, זאת אפרו:
 לא הפרידו בינינו שנים,
 לא הפרידו קנאה ואיד,
 לא יפרידו שלט אבנים
 שתינו לאחד גל-עד.
 מי טמח תחת גל פורע?
 איש העים להתרועע.

נ. אלתרמן

הקבוץ עומד להשרד סמך, נ ד ב .
 עוד מעט ויערמו הרגבים. רק לפני
 שלשה ימים ישבנו יחד בכנוס הקבוץ
 עם חיליו. העלית את לבשי החיל
 ושאלותיו. דרשת נשק ואסונים מוגברים.
 היית כתמיד - ער ורענן, תוסט וצעיר.
 לא ידענו שנפרדים אבו סמך.

לא רחוק מהמקום שנשלת, כרחובות הדר
 הכרמל, נפרדנו סמך לפני שנים, עת
 הלכת לחיי הגשמה. ומאז - היו
 חייך קודש להגנה - ל ע ס י ד ה
 ע ל ה ס ש ר . בימי המאורעות -
 בחזית האש, ועם פרוץ המלחמה
 ידענו - א ת ה תהיה בין
 הראשונים. והלכת. כל ישותך
 קראתך ללכת.

קבר חמישי כורה הקבוץ באדמה זו.
 ואנו עוד צעירים לימים. על קברך
 השתוח, בדב, במעמד הורייך, אחייך
 ואחיותייך, במעמד חברייך החילים -
 בוטחים אנו, כי בלך בדרך ב .
 בחרת אתה ב ח י י ס .

ה ש ב ר ע ה .

הנה שומע אנכי לעמונים המצלצלים, לטוף העלז של העמונים הנה שומע אנכי, ביום אשר הובח רעי נדמה.

ביום אשר השך רעי לערימת עפר דומם שורץ חיים. ביום אשר התלכד והיה לאחד עם כל הנדמה הגדולה והכבירה היוגשת מבלי רגש והמולידה חיים מבלי חיות.

כתם בין כתמי הבתים היינו, סמיוף עינו של הבז והעורב, כתם בין כתמים היתה חצרנו. ובהרום הדיה לתור שרף על פני יהודה והיתה מושבתנו כולה על שמונת אלפי נפשותיה כתם בין כתמים במרדב ההדר הירוק. וארצנו כולה קטנה היא וקטנטונת, כפיסת היד על פני כדור העולם, הענק ולחוף ימים ומדב-רות תשכון, קטנה וקטנטונת.

ואני ורעי טביים היינו בין מזה. מה הכחילו מע-לינו הטמים, מה לשפתנו הרוח החמה. ובלילות השחורים עת תפארת כוכבים בגולה ביריעת הוד על פני הרקיע, המה דמנו מגודש תגלומות.

וביום אחד מן הימים, ביום רגיל מנד, נבמת רעי ואבד.

כן. ובד. איננו.

לא חש הבז בהעדרו והדיה אף בהנטיכה לשום, לא חשה כלל כי משהו קרה אי שם בגבולות הכתם האפור...

רק המאה עמדו מעט ומיד המשיכו ללכת - אך מעט עמדו, והמשיכו ללכת...

רונו רובו, אנשים, הזעיקו צחוק כמצלתיים. שישו ושמחו, מלאו חדרי בשבכם חדוה מפעפעת. אל תסתירוה. אל תכסוה. תנו לה ותזרום בראש חוצות, תנו לה ותבצבץ מכל חרף וטדק. הבו גיל, הראיכו ששון, פכו מעינות עלומים, הטעירו און. הבו הבו, על כלימתו התפלמו שבני השמים הכחוליים? שבני הירק השוץ, שבני הטון בני הנץ ומקלות רבנים בעלסות? חלילה לכם להוריד ראש לחפזות שבט על כי גופכם חט וגמיש, על כי עיבכם ותבט

אור ולבכם כוונת לעובדן

הללו לשטן העליז בתרועה ומצהלותן בלילו בכל פעמוניכם, הגירו חייכם לאור השמש עד אין קץ, עד אין תכלה, עד גאות כל הכוחות בגאות היום והים והרות.

ובהצמת הרע. האחד מבין השאה, הנקודה הזעירה בכתם, בין כתמי יהודה שבארץ הקטנטונות כפיסת היד, בהמחק הנקודה הזעירה: עצרו רגע, רץ רגע קט, ידעתי, לא תוכלו העצר יותר מכדי רגע - השטן יטחפכם...

ואתמול.

הן אתמול עוד דבר, הן לא נדם הד קולו, הד מחוקו בין כתלים הצופים היום חללו. הן שומר עוד החול מצעדי, ודמותו סתגלית בכל זרית כהצר. הן שנים אל שנים עוד דבר גליכם.

אך אתמול...

בלצלו פעמונים בלצלו, שטוף השטף שטוף ומחה...

ואף בני רגיתי והנה אין הדלים המרחיט לשרון גם בהקטף מהם זרים זרים. והחורטה לא תחדל שנון וסעור גם בהגדע חסון הגזעים מתוכה.

ואולם...

התהיה לי רעי כעטב השדה ולו גם מוריץ ורעבן? התהיה לי כשרח בקטף ולו גם ורד בהדרו? התהיה כאלון בעקר ולו גם מוצץ וחסון? התמלאנה אזני אך את בלצול השעמונים, פעמוני החיים המפכיים? ובלי הער העבור על שביך, עבור ובהור עם הגור, עם האון, עם הזרס? ואתה הן לא נקודה זעירה לי על ארץ רבה, לא גרגר גלסוני במדבר. הן רגיתי את עיביך וקולך שמעתי והן רע היית לי בין רעיו! לא אשכח צעקתך לחיים, זעקתך לא תחלוף... להיות... להיות... להיות... לא אשכח.

הנה היום נשבע אני לזעקתך - נשבע אני לפעמוניך שהתענבלו באימה.

נשבע אני לשטן העליז, לצחוק, לעלושים ולכח. ברית כורת אני היום עם התקוה עם השנובה ובמלחמה.

לכונן זעקתך,
ואבדנך.

שטוף השטף העליז,
צלצלו טעמונים, בכח צלצלו, בלי הפוגות,
סוּחָה לֹא תִמְחוּ דָבָר.
לֹא אֲשַׁכַּח...

כני

מעגל האנטים רוקד.
יד אל כתף, יד אל כתף, יד אל כתף. שרשרת סגורה.
הטנים לוהטים, משולהבים. אדומים וחורים.
זיעה מבצבצת על המצחים.
תנועות הרקוד קצובות מאוד וחזקות.
כל אחד רוקד על פי דרכו.
טולט טרים. מנהמים ושרים את אותו השיר - כל אחד
על פי דרכו. השעט והרקיעה מהדהדים בחלל...
החזות נושמים בכבדות.
מחלטה מבצבצת באור, מבליחה ובעלגת, שטלה מרפרפת,
ברק.
התלתלים דבקים למצח
העיניים
ספורטלות, דלוקות, חולסות, נלהבות, כואבות...
העיניים רואות -

מעגל רוקד.
מעגל טר.
מעגל מתנועע.

טביב - עלטה ודממה.

דממת טות.

העיניים טביטות רק קדימה.
הרגליים העולות ויורדות בקצב חסות רק את הגדטה.
הגדטה כבדה ומוצקה. מוצקה מאוד.
מלבדה הכל מתפורר ובהפך לחושך
לדממה.

הריקוד גואה.

הסער הולך וגובר. סער גופות המהבילים חום.
סער הוית הדם החם השוטף במעגל ומתבחסל.
סער החיים השפחים, הנהלים כי חיים הם.
הוית המעגל, אשרה ומנהמת,
הרוקדת ומאדימה;
גואה, ושלה וגואה.

הידיים נאחזות בכתפיים בחזקה.

ועיניים בעיניים.

הכתפיים עגולות, רכות וקשות - איתנות. אפשר
להאחז בהן וטוב להאחז בהן ואי אפשר לעזובן.

ולפתע...

נקרע אחד האנשים.

מבין הידיים בקוץ... ובפל
ארבה.

בעקה במעגל.

ושקצה.

על האדמה מוטל האיש.

עיניו כבות. בשרו שחטט ודמו שסוף שוקעים...
קופאים...

- - - - -

ובשרצה נכנסו האושך והדממה
ועמדו במעגל.

- - - - -

הרקוד נמשך... לא חדל...

הרגליים אך, כמדות כה... בשל עושרת עליהן.
והעיניים.

העיניים נשמשו. בעיננייט קושיות הוטלה ומרי.
וכבר... בעודו מוטל על הארץ...

יד אל יד גושמת בפרצה... להתלכדן

לרקוד! מהרו מהרו בקצב, העולה וגובר,
עולה וגובר ומחריט,

נבגשו. נסגר שבית המעגל.

ושוב נמשך ובמשך הרקוד. ולאט הושכת הדממה
לשיר... לנהימה... לשעט קצוב וחותר.

עדי... עדי ישול מי שבית...

מעגל האנשים רוקד... רוקד... רוקד...

און ב ד בן ב ד בן...

ב י ר ט ז ר ת ר

גזרנו על האנחה והבכיה. הוא לא יופיעו כבר. גם
זוהו, את נדב נוביל לקבורה ולא נבכה. הכל
משוך במסלולו הרגיל, היום יומי. איש איש
בשנתו, בעבודתו, נאבק עם צמרמורת הקור העוברת
מדי פעם את גופו - ומחשה.

במגרת השולחן נשאר כיותם המכתב שנכתב לוי-שם.
מכתב רגיל, פשוט. "שלום לך נדב. אמנם אין חדש.
אני שולחת לך תשובה שלך עם איריס. אין הפתוח
טובלח כל כך, אך הרגע בו התקופפת להסקות את
הקטנטונת מיט מהברז, רגע נחמד הוא - בודאי
תשמח לא כן?

וגב, נדב, בקטר לוכוח שהיה כאן אתך בדבר היציאה
לחוץ לארץ, אני מבינה כי השקפתך היא תגובה
מידית למע זועות ההשמדה של העם היהודי ובה
כתגובה על חוסר המעשה כאן, בכל זאת חשוב
עוד פעם על הפתרון היעיל, התייעץ עם חברי הקבוץ
הארצי וכתב אם עדיין הנך בדעה שהכעת בפגיטת
הקבוץ עם חייליו..."

התגריך 10 לחודש זה. יום ה'. חשבה הכותבת,
שלא יתעכב המכתב בתיבת המכתבים יום יומיים,
אל יצטער נדב על שהיה זו. יטמח על כי רק
ימים מספר מאז הכתב המכתב הוא כבר הגיע אליו.

רק יום התעכב המכתב וכבר אין חפץ בו. יט
למחוק את נדב מרשימת החברים כאן, ולטעטמות
הסוכנות עם המספר 4 2 2 8 אין ערך - גם שם
נדב איננו.

איננו נוכים. אנו מטשיכים כרגיל - אנו נוטאים
בדומיה את המוטל לשאת - אך למתן? למה לא
לזעוק זעקה אמת גדולה - הרף!! יותר מדי הוטל
כבר עלינו. קשת חיינו רוויה מדי קוים שחורים.
איננו רוצים יותר. מוכנים אנו לטבול את הכל
בהיינו - אך איננו רוצים כמות. מספיק.

הידיעה כי אין שחר לצעקה, כי יש רק שחר לחיים
והמשכט - אינה מעכבת את התפרצותה.

יבשדה לבנה זקוף פורה...".

במין הדגשה מיוחדת נשמע תמיד סיר רוטי עממי זה מפיו, מאוד מאוד היה חביב על נדב שלנו. והיה בסיר זה כעין בשוי לדמותו הזקופה והפורחת, בשוי לערגתו הרבה לטה, לטרח ולשבע.

— — —

קבוצת חברים יושבת בחדר הקריאה ובמרכזו נדב, אטר מספר בהתלהבות על העליה ליהרבת צמח"ה היא אילון. ובין הגליל בכל הדרו מתחטט לעיניך, והולם הלב ובמסך אף הוא לשבוע בוף שראי ונחדר זה.

— — —

— — — ובהזדמנות אחרת. טיחה על ההתייבות. ונדב, וטר לשני ימים מספר, תוך להט התנגד להליכה לנגב — יודע גם הטעם להתעלות ולהבליג על טאיפת בעורים לגליל, ובתבונה ובאותו החוט — לחייב את ההליכה לבאר טבע.

— — —

אחרי חצות.

נדב מסביר, מתוכח, מתדל לשכנע, שתחנן — חברים עוזבים אותנו, חברים יקרים ומטוריים. את כל להט רצונו הוא משקיע ובלבד שיטארו. אותה אהבה לקבוץ וטר הזדקרה טבעו לטיטין במכתביו אלינו, אותה אהבה קבאית אטר לפעמים גם הרשתה לעצמה לטעות, אך תמיד במטגרת הקבוץ — אהבה זו טשפיעה גם עליהם מדביקה אותם, מעוררת בהם מחדש את האסון שנטווג ומטיבה אותם אלינו.

— — —

— — — ושוב בחזר הקריאה.

הקירות מכוסים ירק ופרחים. שטעת פרחים — האביב
בחזר, היפעה, הרעננות...

הנה תראה בעיני רוחך הררי הוד מסולעים, תהומות
אטיקים, אלונים קדומים נפתלי גזע, ופרחים —
ירק וצלילים בכל —

"בטדה לבנה צעיר פורה..."

אך מהו הטור פתוך?

מפריד הוא בין נדב ובין כל ההדר, וידך נמטכת
לסלק את השחור, אך היא כאילו כפותה.

וכך דומט עומד אתה כשהצלילים רודפים אותך
ומעגימים מדי רגע — — —

פשדה לבנה וקוף פורח,

לי-ג-לי לי-ג-לי סתִיִּם

לי-ג-לי לי-ג-לי סתִיִּם...

ברמה

בין חבריך
נסרג'נט בחיל התותחנים

בשעה שמונה וחצי באותו ערב הגיעתנו הידיעה
האיומה שבדב נהרג. לא רציתי להגמין למשמע
אזבי. איך יתכן הדבר הזה, הרי לפני שעות
אחדות יצא מהעמדה ועלה העירה, נשרד ממני
על מנת להפגש בו בערב. הייתי טבור כי שעות
נפלה כאן, ועלי לברר מיד מה פשר הובר,
טלפנתי ואכן הוגד לי ברורות כי הוא נפל
חלל.

באותו לילה נדדה שנתי. לא יכולתי להרדם
מרוב צער וכאב. אחרי שעות אחדות קמתי,
העליתי אור וחשטתיו במטתו, שמא חזרץ
ואבי לא שמעתי בכאו. הן הוא הכין את
יצונו לפני צאתו, בכדי לא להפריע
ליטבים בחזרו לעמדה. לטוא היתה חקירת
הוא איבנו...

על מה נפל נדבך האם בהגנת הארץ לתפקיד
זה הרי מסר את טבותיו הצעירות האם על
הגנת ההסתדרות מפני הבריזניט? או האם
בחזית המלחמה עם אויבי עמנו? לא, הוא
היה קרבן של טוד, בהגינו על רכוש יהודים,
שהתנכלו לו באמצע העיר, רוצחים וטודדים
שפלים. הוא רץ באוטץ ובלי כל פחד לתפוש
את הטודדים. כך, תמיד היה מוכן לטמן את
עצמו להגנת כבוד התנועה והעם. וכך בהג
גם העם.

רק שבעות אחדים לפני מותו הספקתי
להכירו מקרוב. חיינו בעמדה אחת. הוא היה
הסרג'נט שלי. הכרתיו הן בתור חיל, בתור
עמונה עלי - וכחבר. נוכחתי כי עמד יפה
במבחן. בכל צעד מצעדי הרגשתי בו את
חניך התנועה שאינו שוכח דבר זה אף לרגע.
ידע למלא את התפקיד כטורה ואף להיות חבר
טוב. ולמרות שבוכוחים בינינו נתגלו חילוקי
דעות, שמרנו איט על כבוד רעהו. הוא ידע
להעריך אף את המתנגד לדעותיו.

בימיו האחרונים סיפר לי על דאגותיו, ביחוד

התעכב על ענין התישבות קבוצו. בימי האבל היטובי
השתתף באסיפת היחידה, ואחריה נגש אלי ואמר: "אל
יאוש! עלינו לבטוח בכוחנו".
כי הוא היה מלא בטחון בעצמו וכתנועה.

האבדה היא גדולה. למטפחתו אבד בן טוב, לקבוץ
חבר יקר ושסור בכל נפשו. ליחידה שלנו כולה—
טפל למופת, חייל אמיץ ויהודי נאמן לעמו.

כולנו נזכרנו תמיד. קבוצו יטה את זכרו בהגשמת
שאפותיו של נדב. חבריו החילים — בהגשמת תקמת
צבא עברי ומלחמת העם לתקומתו.

ס.ס.

ל זכרו של נדב ריזלי.

"כאלה באביב ימותו"

"מי שהאלים אוהבים זותו מת בכבודו..."
שני השטוקים האלה אינם מרשים ממני, מרפרפים
מטרפים מסביב לשניו החטודות של נדב החביב.
לא, אינני יכול להאמין כי הוא איננו כבר בתוכנו.
הן כה מבריקות מסולי עיניו המחורות כגחלים,
הנעוצות בי ומעוררות אסון בזה העלם רם-הקומה,
זקוף הגו, טוב הלב ואציל הנפש.

אך, מוכרחים להשלים עם המטובה כי הוא מת...
למרות שבדמה לך כי עטנו הוא נצב עדיין ולוחט
שכם אל שכם. הוא נפל חלל כגבור. ואין לשקול את
אבדנו בעגילי-זהב או בצמידי כסף אשר הוא היה
קרובן טדידתם. לאו הוא היה נאמן לעצמו, למהותו,
בהשילו את גופו ראשון לכל מקום התובע הקרבה
ויהי זה בעד דבר קל וחסר ערך. אולם "אין בודקים
בשעת טכנה" — לכו גזר עליו ואיך יסרב? וזה
הלב נדם — נדט לעולם.

והן כה נפקד מקומו בעולמנו זה שטוף הדם הזורם
מערימות חללינו. הן כטוכת בית ישראל הנושלת
היה הוא אחת המשענות התומכות, וידינו אף הן
חברו לאלו המחזיקות עדיין את לפיד האש המגיה
באפילת ימינו הקודרים מני-שחור.

בן למשפחה אמידה. נטט את העיר ועבר לקבוץ.
 ומשאת נפשו התיטבות בכפר, ליצירת החיים
 החדשים בעבודות החקלאות, בחברת שיתופית.
 רק שנים אחדות זכה לראות את הגשמת חלומותיו.
 והוא בראשית דרכו כבר הוכיח מה גדולה עקבותו
 ודנקותו במטרה שאות תמיד לנגד עיניו. וזכר
 תמיד את הצימרה: באה דורט ובנה מקיים. ראשון
 נצב תמיד, ראשון לקראת כל טכנה והקרבה.

ומה רטטה נפשו לגודל האיסה שנפלה על הגולה.
 בפגישת חברים, טבוע לפני האסון, היה כח
 מזועזע והטמיע ברעדה את כאבו על טבר אומתנו
 המתבוססת בדם מליוני קרבנותיה הנקיים.
 ואנו, העומדים בודדים על החומה, האם חסונים
 אנו לשדי לטאת את עקת הימים באעה שאין און
 נוסעת לטועת עמנו הנאבק על קיומו. כחיתו
 טרף משתוללים השירטים הטודרניים, בני הטאה
 העטרים, עטירי התכניקה והיטגי הדע - אך
 נקלה וטפלה בתעלולי הכזריותה, בשריפה
 הבהמה החיתית, הדורט כל כבוד אדם. קהלות
 ישראל בתפוצות הגולה היו לטכה ולטמד. ובעולם
 איום זה טהעיס כטה על פני הטמייט, והאדמה -
 פגרי אבנים, כטטזעקות הנטרשים תפילבה טתי
 אזניך והאזיר נטחת בגזים טטרעיליים בהט את
 בני עמנו, איך אטטר להטטיך להיות ולדעתכי
 כי טמה מרטטים עולללים, טאבטיט את אחיותינו,
 וקובריט חיים את אחינו?

אנו בתוך האט, לטרות טלטובותיה עוד לא
 הגיעו עדינו. אך מי יערוכ כי לא תקרב ותקוף
 את תקות ישראל ותוהלתו האחרונה? לכן כל
 הנמצא בארץ חייב להיות חסון כאסון. יט
 לטאת את נטל התקופה, לעבור במנהרה ולחזור
 לאור. וכטה צר וכטה דואב הלב על חברים
 בעירים, לבוטי מדים, המקפדים את חייהם טו
 ידיהם. דוקא אלה טטומה עליהם לעמוד בטערכה
 להתמיד בחלציותם, להיות הנחטוביים, לגאץ
 את העולם והעט טכבלי הרע וההרט - הללו
 ברכיהם כוטלות ונבעה חלל בטרותינו.

לשני זמן טה אבד את עטמו לדעת, חמר התנועה
 אריה לוי ז"ל - נדב הכירו היטב. ועט ההטמד

שבטא עליו התריע על הטכנה האורכת לצעירים יקרים
 וחריט. הנה, אמר, מתהלכים בינינו כאלה שטמן
 נולה גדול טבוע בפניהם: לחיות או לחדולן ובריך
 לטכנעם, כי למרות דכדוך הנפש, אטור לנו להפקיר
 את המערכה, חלילה לנו לברוח מהחזית טנגזרה על
 דורנו. בהזכרות הענקית מחוייבים אנו לתת מאוננו
 ולהבקיע דרך לשחר ולגור.

כי אנו טוחרי הדרור, המיחלים לתקומת האדם והעולם
 במסטר צדק ובטויון לכל הכרואים.

נדב הזהיר מפני המסקנות המחרידות אשר עלולים
 להטיק חברינו טכטדאם, היוטביט חדטיט רצופיט
 באשט מעטה, בטלים מפעולה מועילה שתוכיח להם
 ברורות, כי אכן יש טעם להמצאט בטורות. הוא ראה
 את הטתירה התהומית טכין מאוויינו, תווקתנו
 הודירה לקחת חבל בגאולת האנושות ובין היטיבה
 הבטלה טכפו עלינו המטיבות הטוביקטיכיות. אך,
 יש לאחות את הקרעים טכנטטה. ולמרות הכל...

רע ופר טכביב. בצאתך לרחוב הנך נתקל בצבור
 טנה טרגיז טכאננותו. והן מצפים אנו למסטר של
 הירום ביטוב, טמאמן המלוטמה יקיף באמת את כל
 טדרות העם, כטט טהכנה אחת היא לכולנו, וטיגייה
 תקעה עמוק בטטר גומתנו. האם לא נחוט ברעה אט
 גט רחוקה היא מטתנו, הנאשט אזנינו מטטוע את
 פעמוני הגזעקה?...

אך בתוכנו מתהלך הטות. הנה רואה הוא נדב, כי
 עלולים עוד חכריט מאתנו ליפול - ובקרוב.
 מי יודע מה היא הבטורה האכזרית של המחור ועל
 קברו של מי בעטוד?

כך דבר. נבו נלא ידע.

ובעבור ימים טטפר ודמו הטחור ביגר בראוב הטרך.

אברהם
קתור סכתביו

פירוש

וּבָבֹא
וּבְבִיא אֶת אֶטְפֹל תַעֲבֹב
וְהַקִּצִּית הַעֲצִים בְּתַבְלֵת -
כִּי אֲמַרְנָה:
אֶחֱינָה עוֹצֵם אֶת עֵינָיו
וְעֵינָיו אֶהְבֶּה אֶת אֵלֶּה.

ב ט י ו ל ל ט ר ו ב ה .

— — — — — הטיוול היה עצום. שרונה נמצאת על רמה המסקיפה לטני עמקים: עמק בית ג'ן ועמק הירדן. מרגה אדיר, בפרט בתקופה זו כשהטדות מתחילים להוריק. לטיול עצמו נוספו עוד כמה מהנוער המקומי, וכמובן בלויית רוכיט כנהוג בארצנו. הגענו לשרונה. ושם רווחות... אבל רווחותן - קשה ללכת בגדם.

רצינו להתעטע עם הרוחות. הפקרנו את עצמנו להם... וטסנו, אך טסנו!

על קוצים וברקנים, אכנים, טלעים - במטך שעה שלימה. עד שירדנו מהר, כמובן טרושים ברגלינו (אך מי הכיט לזה?)

הפעם בטסנו בטימה לרוחה אדיר רמות. וכאן, כאן יש מרחב טדות והעקר טרוח עד אין סוף - יש לאן ללכת. איפה להתנועע. יש אדיר כמובן הרחב של המלה.

ט י ו ל ל ג א ד י פ י צ י ז .

— — — — — מה נכונה הזמרה: "מה טוב כי צעירים אנו" - מה טוב כי צעירים אנו ויכולים לרוץ במורד של הר, אל שדה טלהבות ירוקות.

לדלג על פני טלעים, לבין שיחי טדריות ו... לשאוף אדיר צח של הרים ועמקים, אותו אדיר צח של הטבוע טעבר, רק בנוף טובה,

אז היה זה ההר,

והשעט בתוך הואדי בין עריציו וטעינותיו של ואדי פיג'יז.

קצרה ידי מהביע כל מה שהרגשתי שט.

הלכנו בקבוצה של 18 - 10 איש, וישר לוואדי - בלי טבוביט מיותרים. בני המקום שהיו אתנו התולחו כל הזמן על הדרך, אבל אנחנו טכנו הלאה, ומכיון טנכטנו לוואדי,

רצינו להגיע לטופו. התפתלנו. ירדנו מורדות תלוליים.

במקום מפלי מים, היו אבנים בגררים על קיר זקוף וחלק. רצנו בערוץ המים, בין הטיחים, לא פעם נבלענו בתוכם, רצנו ורצנו עוד... עד שהגענו למעינות מים.

טט ישבנו ושתינו ושתקנו.

כשהגיעו כולם, אלינו החלוץ, המטכנו לרוץ, לפני קצהו של הוודי עלינו על ההר שמאלה (בכניסה לוודי יש כפר ערבי מסוכן) ומשם גלשנו ישר לתוך פרדסי ביתניה, זו החוה של פיק"א ושם גבינו חוב גדול לפרי הארץ...

16.8.39

— — — הלילה הוא דבר יפה. אתה יכול ליצור לך את הדמויות הרצויות, לשוחח אתן בעיניים פקוחות, ולעיתים — עצומות — ואז אתה עלול להתפשט בשיבת — דבר שקונטיים בגללו ב — 800 מא"י עונט. אך מי שם לבו לשטריות של ענשים כספיים בטעה שהוא יכול לעבור אל עולמו שלו, ולצאת מתשעמוט היום יומי.

הלילה צופן בתוכו לא פעם הפתעות בלתי "נעימות" כגון: יריות. הלילה הופתענו אני וידידי הרובה. (צר לי על מסכן זה שאני מטלטלו כמה חדשים מצחצחו מבפנים ומכחוץ, והוא כולו דומם ובטל).

הלילה הראה את יכולתו, פלט אש וחזר לתקופת שינה ארוכה שתפסק אולי ביקיצות קטנות. עד לזוהר יקיצה מוחלטת שתהיה צו החיים. לעת עתה אנטרים שקט בארץ...

7.3.39

— — — חיים אנו בעולם מלא מזימות ועד כמה שלב נרצה להגרר אחריהן — אנו נאלצים להשמר מפניהן.

החדשות מהארץ, ההפתעות מכחוץ ומבפנים — הידיעות שהרידות.

כל תטורה הועמדה על רגליה וכל צעיר נקרא
להשתתף בתרגילים. גם להתגונן מפני מחבלים
זרים גם מפני אלה מבפנים, המתיריים לעורר
"מרד לאומי".

הועמדנו על רגלינו והחלה פעולה מוגברת והיא
פעיפת. עתה בוכחים רבים מה הוא הרבזיוניזם
והלאומיות שלהם, מה עלולה דרכם של אלה
לגרום לישוב.

כטעומדת טאלה של מפעל הצלה, ובכל הרציפות
להתגוננות קשה, קשה פי כמה ללב לשמוע על
דברים "פעושים" אשר למעשה - גדולים. אין
כח גם לטבח ולקרא - וכך הדבר מוזנח.

בכנסנו כאן לפעולות הפועים וזה מחייב הרבה
יותר מעבודת הטורה. זה צבא עם של מגרעותיו
ומעלותיו זו פעולה מתמדת.

ק ט ע

— — — אני מאמין בהרבה דברים. כן, גם
בחלוציות, גם בטוציאליזם וגם בטעם שבהקרבה.
ולטרות זה אני מפאקס, וטדוע?
כי ברצוני להיות חפטי. וכאן אני עומד בטני
סתירה. חלוציות והקרבה, ז"א כבילה (ברור
שלמען טאהיה או בהיה פעם חפטיים) עתה
איני חפטי. רצוני להיות חלוץ חפטי - אך
אוהב אני את החפס הגטמי הטטוט ביותר: לרוץ,
להתרוצץ לזן שרץ יטאוני רגלי. כך אני רוצה.
איני עושה זאת - טטוט טחחלטטי טזו אינה
דרך בריאה, ועלי להיות קבוע ומגטיט,
לכבול את ידי בכבלים שלא בנקל אוכל לפרקם -
מתוך כך אני נוטל עלי חובות טהן טטביעות
את חותמן עלי ומכריחות אותי לפעול. טבריחות
אותי לעשות מפני הכקורת אשר אותה רצייתי.

במקום שלא היתה עלי בקורת, במקום שלא דרשו
מפני כלום, הלכתי בדרך הקלה, השתוללתי,

שוטטתי הרבה. צורות חיים אלה התאימו מאד לטעב רוחי
 זו, ולעיתים קרובות גם עתה. אך לב הייתי מסטיך כך,
 איני יודע לאן הייתי מגיע. אולי למקום שם החיים
 טואנים והאפטריות גדולות, מתרוצץ אולי בין בתי
 קולנוע ורקודים. ברחתי מזה לא מנום טטנאתי אלא
 מתוך כך שהטנאתי עלי את כל זה. הנוצץ צד אף עיני -
 אבל הפסקתי. השלתי על עצמי חובות שיקטרו אותי לדרך
 אחרת, בה אני הולך, בה קטרתי את עצמי על ידי תפקידים
 טובים שלעתיים הם כבדים.

בטבילי, אילו לא הקבוץ - הייתי תולך בדרך החיים הקלה.
 ואני קטרתי את גורלי בגורל הקבוץ ואתו אלך. אני
 מוכרח לפעול ואפעל במה שאני חושב את עצמי מסוגל
 ואוכל להצליח.

ל א ח ר פ ר ו ץ ה מ ל ח מ ה .

— — — האדם בריה מטובה. לכל המצבים, ומהי הקטים
 ביותר הוא עלול להסתגל. כבר נוסנו בארץ במאורעות
 הזועה. זו היתה מדה קטנה כלפי הזועה הגדולה שפטה עתה
 בעולם. הרגלנו ליריות מן המארב, וכבר הפחד אינו גדול.
 הרגלנו ואיננו נבהלים ומזדעזעים מהמסגרות הסחורות.
 טמות אדם. ועתה המסדים גדלו: מאחד, לעטרות, למאות,
 אלפים ומליונים. המספרים מתקבלים באדישות, איננו
 רואים את האבטים, לא טאיננו רוצים, אלא טאיננו
 יכולים לחיות בהרגשות זועה תמידים.

כל בעורינו חלפו באיומים: הנה, הנה מלחמה. מחר,
 היום, וכך נמטן, העצבים נמתחים, נרפים - וחוזר.
 לבטוף חדל הפחד. מהמות איני חושט. אני חי כבר ארבע
 שנים באפטרות זו. כך אנו מטייכים לחיות בלי כל
 בטחון.

— — — — —

היא עדיין לא הגיעה אלינו -
 אך תגיע. ואין לי עתה לחרוד. אני טונא את המלחמה,
 את המטעבד - איני רוצה להיות מטועבד, אני רוצה
 לחיות, ליצור. אני אוהב לחיות, ומטום כך, אני חייב
 אהיה להלחם: מה לי עתה לטבור ראטי על גיוס טיבזא?

יבוא - ואם יהיה עלי ללכת - אלך.

ב צ ב א.

29.9.41

— — — מיטב הרהורי לידידי, לקבוץ - אך
כטאין אפטרות אפילו לרגע קט להציץ, וכטאין
איט המניע עצמו לבוא ולהציץ בטנין, ומה
עוד כטידם כבדה, מה היטוד אז לקשה?
כן, איני יודע מה יהיה להבא. הזמן שוטף.
המאורעות מתקרבים. קצב חיים מוגבר זה
דורט מטני רבות. איני יכול להתנועע עתה
בחלומות בעורים על יופי, מרחף, טיוליט.

הדברים יפים אבל אטור לחשוב עליהם. כי
המחשבה הורטת את העצבים ומטניסה למצב רוח
קשה טאין לו מקום עתה.

מוזר לי כטאני פוגש באנשים שהזמן עוד
לפניהם ואינם חשים בכל סכנה. ארח הייהם
לא השתנה במאומה. האויב מרחף עלינו יום
יום והם יושבים ומוכנים להטות צוואר.
מתגיורס כורחים מתוך פחדנות ששוב לי היות
אזרח מאשר היות בטדים תחת שולשים זרים -
כך שוענים. ולחיל רב הנוז עד היום,
כשהכרח הוא לא משחק מלים, אלא צורחתיים.

אני מלא התרמרות. צא לחזית, לעבודה,
להגנה - אך צא!

אל תשב ותאכה. כי עתה דרושים מעשים.
כך אני גומר לרבים מיבחורי הקפה
המטוחחים גתי.

אני בד להם, לפטרותיהם ולקרירת שלהם.